

مهرداد افسری
Mehrdad
Afsari

نگارخانه آسار
Assar
Art
Gallery

تهران- کریمخان زند
خیابان ایرانشهر
کوی برفروشان- شماره ۱۶

کد پستی: ۱۵۸۳۶
تلفن: ۸۸۳۲۶۶۸۹
فکس: ۸۸۳۴۳۹۴۷

No. 16, Barforoushan Alley,
Iranshahr St.,
Karimkhan Zand,

15836 Tehran-Iran
Phone: (+98 21) 88 32 66 89
Fax: (+98 21) 88 34 39 47

سینه خندان و خندان سینه

مهرداد افسری
۲ شهریور ۱۳۵۶ خوی
۱۳۸۵ فوق لیسانس عکاسی از دانشگاه هنر تهران
برگزاری ۸ نمایشگاه انفرادی از ۱۳۸۱
شرکت در بیش از ۲۸ نمایشگاه گروهی داخلی و خارجی از ۱۳۷۷
Mehrdad Afsari
Born 1977 Khoy - Iran
2006 M.A photography, Tehran Art University
Held 8 solo Exhibitions since 2002
Participated in over 28 national and international
group exhibitions since 2008

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

We are familiar with Mehrdad Afsari as a photographer who considers this medium as visual contemplation of thought using an enigmatic, suspenseful, ambiguous and mythical language with dark tonalities, endless expanses, irregular bends in the road, felt rugs in mysterious atmospheres and "primitive" techniques. This time however we are faced with another side of Afsari: varied colors, familiar scenes of Persian Painting, enclosed frames and digital techniques. At first glance it seems that Persian Painting has taken on larger dimensions dictated by contemporary trends and has moved away from medium shots; it has chosen close-up shots, and has moved away from multiple point of view to single point perspective. Up close, the pixels reveal themselves; the countless details and minutiae, which required a magnifying glass to be viewed, and Rumi's poetry: if you split each particle you will find a Sun within, are now transformed into checkered squares without any secrets and not only do they lack luminosity but staring at them will succumb the viewer to spells of dizziness.

On the other hand Afsari considers Persian Painting as the result of the intuition of an artist who draws events not as they are seen realistically but as they are perceived; he examines the most astonishing series of Persian Paintings – Shah Tahmasb Shahnameh – instead of examining nature and events. The most important element in this encounter is turning the result over to pixelation and thereby releasing complete control. Perception has given way to accident. The change in medium, technology and accident however has not driven out Persian Painting from the field for the result is pleasing colors, familiar scenes, sweet subject matter and generally affable works. Digital photography and Persian Painting – mediums worlds apart – have come to terms with one another. It is evident that Afsari is neither after modernizing Persian Painting nor after its deconstruction. He is neither among the group of artists who sheds his work ethics or slaps on elements of Iranian-ness with the aim of attracting foreign markets nor is he among the limited few who challenge these ploys. In this series, neither is Persian Painting used as decoration nor has it been used to challenge anything and nor has it even been treated emotionally or personally. Instead of the market and critiques, visual discovery is at hand. And to this end, the result is like Afsari's previous works – enigmatic yet sweet and bewitching.

Hamid Severi

All rights reserved

No part of this publication maybe copied or transmitted in any form or by any means without the prior written permission of **Assar Art Gallery**.

Printed in April, 2009

Art Director & Graphic Designer: **Iman Safaei**

Text: **Hamid Severi - Shahriar Tavakoli**

Portrait: **Hossein Zarkandi**

English translation: **Simin Dehghani**

مهرداد افسری که عکاسی را نوعی مکاشفه تصویری اندیشه می‌داند، بیشتر با گویشی رمزآلود، وهم انگیز، مبهم و اسطوره‌ای با تنالیت‌های تیره، گستره‌های بی‌انتهای فرم‌های غریب جاده، نم‌در فضاهای وهم‌آلود و تکنیک‌های - بدوی - دیده‌ایم. این بار اما گویی با افسری دیگری روبرویم: رنگ‌های متنوع، تصاویر آشنای نگارگری، کادرهای بسته و تکنیک دیجیتال. در نظر اول به نظر می‌آید نگارگری به تبع زمانه ابعادی بزرگتر یافته، از مدیوم‌ها دور شده؛ کادر نزدیک را انتخاب کرده و از چند ساحتی به تک ساحتی رسیده است. از نمای نزدیک، پیکسل‌ها خودنمایی می‌کنند؛ جزئیات زیاد و ریز نگارگری که برای دیدنش به ذره بین نیاز بود و شعرمولانا: دل هر ذره ای که بشکافی را به یاد می‌آورد، اکنون چهار خانه‌های شطرنجی‌ای شده‌اند بی هیچ رازی که نه تنها آفتابی در میان ندارند که اگر تمرکز کنی سرگیجه هم خواهی گرفت.

از سوی دیگر افسری، نگارگری را محصول شهود هنرمند می‌داند که پدیده‌ها را نه به صورت عینی که شهودی ترسیم می‌کند؛ خود به جای طبیعت و پدیده‌ها به شگفت‌انگیزترین مجموعه نگارگری - شاهنامه طهماسبی - می‌پردازد. مهمترین ویژگی در این رویارویی واگذار کردن حاصل کار به پیکسله شدن است که بر آن کنترل کامل وجود ندارد. شهود جای خود را به تصادف داده است. تغییر رسانه، تکنولوژی و تصادف اما نگارگری را از میدان به در نبرده‌اند. چرا که نتیجه کار: رنگ‌ها چشم‌نواز، صحنه‌ها آشنا، مضامین شیرین و آثار در مجموع صمیمی‌اند.

عکاسی دیجیتال و نگارگری ایرانی که گویی تفاوت آنها از زمین تا آسمان است، با هم کنار آمده‌اند. بدیهی است افسری نه در پی به روز کردن نگارگری، و نه در پی واسازی آن است. او نه از آن دسته هنرمندانی است که با چرخشی در شیوهی کار خود و چسباندن عناصری ایرانی؛ سعی در جلب بازار هنر آن سوی آب‌ها را دارند و نه جزو معدود هنرمندانی است که این شیوه را به چالش می‌گیرند. در این مجموعه نه از نگارگری استفاده تزئینی شده و نه با آن چالشی صورت گرفته و نه حتی برخورداردی حسی و شخصی با آن شده است. به جای بازار و نقد، مکاشفه در کار است؛ مکاشفه‌ای تصویری. و از این رو حاصل کار مانند آثار پیشین افسری رازآلود است اما شیرین و سحرانگیز.

حمید سوری

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Mehrdad Afsari is a prolific and enthusiastic photographer whose varied resume over the past ten years, has repeatedly changed with each exhibition held and each new series undertaken.

The range and variety of his photographs – although at first seems unexpected and bothersome – has gradually become normal and natural. This variety-seeking is now one of his characteristics and the most attractive features of his work are that not even he knows what his next move will be or whether his next exhibition will be of photography or another medium altogether.

Afsari's inherent ambitions do not obligate him to any firm ground and each time compel him to proceed in new direction which is more the result of accidental stimulation and sudden confrontations with his surroundings. Anything can impel him to photographic zeal: a new place, a new person, a different camera such as a Polaroid, a unique object such as a felt rug, an unexpected trip, an unforeseen visual imperfection or a computer effect.

Although as viewers we can accompany some of his explorations and others not and based on our personal preferences, select and judge his work, and although our opinion matters to Afsari and he is constantly worried about judgments made about him (and who isn't), but ultimately we do not have much influence or importance on his photography. What is important is that in the photographic process, he experiences immense enthusiasm and passion and that he still enjoys taking photographs as a child would, a characteristic lost in most.

In this series, Afsari has drawn on the Shahnameh to search for new computer visual effects. By photographing pages of the Shah Tahmasb Shahnameh which was on display at the Tehran Museum of Contemporary Arts, and enlarging the image on the computer to the point of pixelation, he puts aside the beautiful, familiar, colorful and heavenly images of these miniatures and presents a transformed detail of it, a detail which no longer has any sign or trace of that initial image nor any reference to that world or mood. We are faced with a mute, faded, ambiguous image which points more at our own alienation and displacement from this world.

Afsari's ploy in exhibiting these anomalies is proper. Our generation is worlds apart from that world and intellectual mood and from that literary makeup and visual presentation. The issue here is the distance and lack of connection between us and the Shahnameh, what difference does it make that day by day we are growing farther away from it, or zoom by zoom closer.

Shahriar Tavakoli

مهرداد افسری، عکاس پر کار و پر شوری است که در طول این ده سال اخیر کارنامه ای متنوع داشته، بارها و بارها نمایشگاه عکاسی گذاشته و هر بار نیز در حوزه ای متفاوت از کار پیشین اش، تجربه ای جدید را آزموده است.

تنوع و گوناگونی عکس های او، اگر در اوائل کمی غیر منتظره و آزارنده جلوه می کرد، به تدریج برایمان عادی و طبیعی شد. خود این "تنوع طلبی"، حالا دیگر بخشی از ویژگی شخصیتی و جذاب ترین بخش کارش است: این که نمی دانی حرکت بعدی او چیست، و اصلا آیا نمایشگاه بعدی اش نمایش آثار عکاسی خواهد بود یا رسانه ای دیگر.

بلند پروازی ذاتی افسری، او را مقید به هیچ جای پای سختی نمی کند، و هر بار بر آن می داردش تا به سمت جدیدی سرک بکشد. سرک کشیدن هایی که بیشتر حاصل انگیزش های اتفاقی و مواجهه ی دفعتی او با پیرامونش است. هر چیزی می تواند او را در کشاندن به یک شور عکاسانه ترغیب کند: مکانی جدید، آدمی جدید، دوربینی متفاوت چون پولاروید، شیئی ویژه چون یک تکه نم، سفری خارج از انتظار، یک نقص تصویری پیش بینی نشده، یک اتفاق کامپیوتری، و هر چیز دیگر...

گرچه ما به عنوان بیننده می توانیم با بخشی از جستجوهای او همراه شویم و با بخشی از آن نه، و بر حسب سلیقه فردی خود، دست به انتخاب و داوری کارهایش بزنیم، و گرچه نظر ما برای افسری اهمیت دارد و دائم نگران قضاوتی است که در موردش می شود (و کیست که نباشد)، اما در نهایت ما در عکاسی های او چندان نقش و اهمیتی نداریم.

مهم این است که او در فرایند عمل عکاسی، شور و شوقی بی حد و حصر را تجربه می کند. اصلی ترین نکته در این است که او هنوز به شکلی کودکانه، از عکس گرفتن لذت می برد، و این شوق فراموش شده، چیز کمی نیست.

مهرداد افسری این بار و برای مجموعه ی اخیرش، در جستجوی تازه متکی بر افکت تصویری کامپیوتری، سراغ شاهنامه رفته است. او با عکاسی از مینیاتورهای شاهنامه شاه طهماسب که در موزه هنرهای معاصر نمایش داده شد، و نزدیک شدن به آن از طریق زوم دیجیتال در کامپیوتر، تصویر زیبای آشنا و کلیت هزار رنگ و بهشت وار این مینیاتور ها را کنار می گذارد و ما را به تماشای تکه ای دگرگون شده ای از آن دعوت می کند، تکه ای که دیگر نه هیچ رد و نشانی از آن تصویر اولیه دارد و نه اشاره ای به آن فضا و عالم. تصویر گنگ و محو و مبهمی که بیشتر به بیگانگی و غریبی ما با این فضا اشاره دارد.

تمهید افسری، در نمایش این غرابت، تمهید درستی است. نسل ما، دنیا دنیا از آن عالم و فضای فکری، و از آن ساختار ادبی و نمایش تصویری دور است.

مسئله مورد اشاره فاصله و عدم ارتباط ما با شاهنامه است. حالا چه فرقی می کند که روز به روز از آن دورتر می شویم، و یا زوم به زوم به آن نزدیک تر.

شهریار توکلی

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

Digital print on
Kodak professional
photo paper
100x100cm
7 Editions

